

ת"פ 402/12/13 - מדינת ישראל נגד שחר טל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 402-12-13 מדינת ישראל נ' טל
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד זרנגר	
נגד	
שחר טל	
ע"י ב"כ עו"ד מקרין	הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בדצמבר 2013 הואשם הנאשם בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק הנ"ל.

עמדות הצדדים:

הנטען בכתב האישום ועובדות שאינן במחלוקת:

1. בין הנאשם לבין המתלון מר מ' ש' קיימת היכרות מוקדמת של מספר שנים, ובתקופה הרלוונטית היו השניים מסוכסכים.
2. ב-20.11.13 בשעה 19:00 לערך, הגיע הנאשם לדירת המתלון בתל-אביב כשעמו סכין, אותה נשא שלא למטרה כשרה, ודפק בדלת הדירה.
3. מר א' ש', אביו של המתלון (להלן - האב), פתח את הדלת, ולבקשת הנאשם קרא למתלון אל הפתח.
4. משהגיע המתלון לפתח הדירה, איים הנאשם על המתלון במילים "יאללה בן זונה אני אזיין אותך", שלף את הסכין והחל לדקור את המתלון בראשו, חזהו, גבו וידו, ואף דקר את האב בידו.
5. כך גרם הנאשם למתלון חתכים רבים בחלקי גופו הנ"ל, שהצריכו טיפול רפואי, ולאב נגרם חתך בידו הימנית.

6. בלילה שלאחר האירוע, אחרי ששחרר מבית החולים, הגיע המתלונן לבית משפחת הנאשם, השחית את תיבת הדואר, גרם נזק לרכבה של אם הנאשם ועקר מצלמת אבטחה ממקומה[1].

תגובת הנאשם לכתב האישום:

1. המתלונן לוקה בנפשו וסבר שהנאשם 'גזל' את חברתו וחייב לו כסף. המתלונן החל לאיים על הנאשם בדואר אלקטרוני ובפייסבוק, ואף הגיע מספר פעמים לבית הנאשם וגרם שם נזקים לרכוש, כפי שתועד במצלמות אבטחה. ביום האירוע קיבלה אמו של הנאשם, נכה המרותקת לכיסא גלגלים, איומים טלפוניים.
2. הנאשם הגיע במועד האמור לבית המתלונן כדי ליישב את ההדורים ולהשלים עם המתלונן. האב פתח את הדלת, אך המתלונן הגיח מהדירה ובידו סכין - הסכין באירוע היתה אפוא של המתלונן, ולא של הנאשם, שהגיע למקום בידיים ריקות.
3. המתלונן תקף את הנאשם, וכל הפגיעות שנגרמו למתלונן ולאביו היו אגב התגוננות הנאשם, שבשלב מסוים אף נמלט בעוד המתלונן דולק אחריו. הנאשם עצמו נחבל אף הוא.

הראיות:

ראיות אובייקטיביות ושאינן במחלוקת (הוגשו בהסכמה):

בשעה 19:04, מיד לאחר האירוע, הגיע למקום האירוע השוטרי גונן, שתיעד את מראה עיניו ופעולותיו (ת/4, ת/5):

1. המתלונן פתח לשוטרים את הדלת כשחולצתו מוכתמת בדם בחזה ובגב, בראשו חתך, על ידיו כתמי דם וטיפות דם באזור הכניסה לדירה. המתלונן הוריד חולצתו והשוטר ראה דקירות בדמות חתכים עמוקים באחורי כתפו השמאלית, בימין החזה וביד שמאל.
2. השוטר ראה שהשכנים ניקו את הדירה, כדי שאם המתלונן לא תיבהל בשובה, אך השכן גואטה צילם את הדירה לפני תחילת הניקוי והתצלומים נשלחו למשרד החקירות על-ידי השוטר גונן[2].
3. השוטר ערך סריקה בדירה כדי לאתר את הסכין, אך לא מצא אותה.
4. לאחר מכן נסע השוטר לבית הנאשם. הנאשם לא היה שם, וגם טלפונית לא ניתן היה להשיגו. אבי הנאשם הבטיח להודיע לנאשם להתייצב בתחנת המשטרה ללא דיחוי.

פציעותיו של המתלונן תועדו ברישום בבית החולים, לשם הובא בשעה 19:47 ובבדק ב-20:15 (ת/6), וכן בתצלומים מיום 21.11.13 (ת/9). צלקות התפירה נראו לעין גם בעת עדותו של המתלונן, 5.5.14 (ע' 4 לפרוט':)

בראש - חתך באורך 3 ס"מ מעל הרקה הימנית, נתפר;

בחזה - חתך באורך סנטימטר אחד, מימין, נתפר;

בשכמה השמאלית - שלושה חתכים באורכים 4, 3 ו-2 ס"מ, שאחד מהם נתפר;

בזרוע שמאל - חתך, נתפר;

לבשוש של המתלונן נתפס וצולם יום למחרת האירוע, 21.11.13 (7/ת, 8/ת) וצולם (9/ת):

על מכנסי הג'ינס של המתלונן ועל חולצתו הלבנה נראים כתמי דם. על החולצה, באזור השכמה השמאלית, כתם דם ממוקד.

החבלה בידו של אבי המתלונן תועדה אף היא ביום 21.11.13 (9/ת):

נראה פצע או חתך בכף יד ימין, בחלק החיצוני, במקום החיבור של הזרת לכף.

גרסת המתלונן:

גרסתו הראשונית של המתלונן נמסרה לשוטרי גנון בדירה מיד לאחר האירוע (4/ת):

כשהגיע השוטר לדירה, אמר לו המתלונן "הכל בסדר, נדקרתי בראש ובחזה", ומסר:

שורש הסכסוך בכך שהנאשם טען שהמתלונן "גנב" את חברתו כשהיו יחד בארה"ב. הנאשם הגיע ודפק בדלת הדירה. כשפתח המתלונן את הדלת עם אביו, ראה את הנאשם וסכין בידו, באמצעותה פגע בו בראשו ובגופו. הנאשם נמלט כשהשכן גואטה פתח את דלתו, והמתלונן דלק אחריו עד קומת הכניסה.

הודעתו הראשונה של המתלונן נגבתה בבית החולים סמוך לאחר האירוע (2/נ):

1. המתלונן מסר שאביו פתח את הדלת, מישוהו דחף אותו והוא נפל ארצה. המתלונן הלך לדלת וראה את הנאשם עומד ובידו סכין מטבח שחורה באורך 10 ס"מ, ואז החל הנאשם לדקור אותו, תחילה בראש, לאחר מכן ביד, ולבסוף בגב. הנאשם קילל את המתלונן "יא בן זונה אני אזיין אותך". המתלונן התגונן בניסיון לסגור את הדלת, והנאשם ברח, כשהשכן מר מאיר בוסקילה רואה אותו. אביו של המתלונן עמד מאחוריו, הוכתם בדמו של המתלונן, אך לא נפגע בעצמו.

2. המתלונן הסביר ששורש העניין בסכסוך בשל בחורה ויום האירוע הוא יום השנה להיכרות המתלונן והבחורה. הנאשם התקשר אותו יום, קודם לאירוע, למתלונן שלא ענה - לדבריו לא זיהה את המספר, ורק לאחר מכן בירר ב-144.

בהודעתו מיום 24.11.13 שעה 13:26 (נ/3) הוסיף המתלון ופרט:

1. המתלון מסר שבאותה עת התגלח. אביו פתח את הדלת, המתלון ראה שמישהו דוחף את הדלת ולכן רץ לכיוונה, ואז ראה את הנאשם שהחל לדקור אותו בראשו. המתלון ניסה להגן על ראשו במגבת קטנה שהיתה בידו אך הנאשם לקח אותה ממנו והמשיך לדקור אותו בכתף או יד שמאל. המתלון הסתובב והנאשם דקר אותו גם בגבו, ונמלט מהמקום כשהשכן פתח את הדלת. המתלון לא הספיק להגיב, אך כשהנאשם נמלט הוא רץ אחריו לראות לאיזה רכב הוא נכנס. האב נפגע מהנאשם בשלב כלשהו.
2. לגבי שורש הסכסוך, המתלון הוסיף שהנאשם דרש ממנו 'קנס' על כך שהבחורה עזבה אותו לטובת המתלון, התקשר ואיים על המתלון ומשפחתו. התקבלו טלפונים ללא דיבור פעמים רבות בשעות שונות. המתלון הכחיש שדרש כסף מהנאשם, או שהנאשם חייב לו.

בהודעתו מיום 24.11.13 שעה 19:06 (נ/4) נחקר המתלון גם בגין מעשי היזק והטרדה נגד הנאשם ומשפחתו:

1. לעניין האירוע עצמו, הכחיש המתלון את טענת הנאשם כביכול הוא-עצמו היה חמוש בסכין. משעומת עם טענות הנאשם והחבלות שבגופו, טען ש"טיפה" הגן על עצמו ושאלו הנאשם פצע עצמו.
2. המתלון עומת ישירות עם הטענה שהזיק לרכב, לתיבת הדואר ולמצלמת האבטחה בבית משפחת הנאשם, והכחיש.
3. בשונה מהודעתו הקודמת נ/3, הודה הפעם המתלון, במענה לשאלות ישירות, כי למעשה הוא דרש מהנאשם סך של 500 דולר, חוב שלטענתו קיים.
4. המתלון עומת עם הטענה שנהג להתקשר למשפחת הנאשם ולהטרידם. לאחר תשובות מתחמקות, הודה המתלון בקיומן של שיחות, אך מעטות ובתגובה להתקשרויות מטרידות של הנאשם.
5. המתלון עומת עם הטענה שאיים על משה דבח, מכר משותף של הנאשם ושל המתלון, או שאיים על הנאשם, והכחיש איומים או קשר, לרבות באינטרנט.
6. המתלון מסר כי הוא מטופל בתרופות לדיכאון, כי הוא משתמש בסמים מדי פעם ואף שותה לשוכרה.

נערך עימות בין המתלון לבין הנאשם ביום 24.11.13 שעה 20:29 (ת/13א):

- המתלון והנאשם חזרו איש על גרסתו. המתלון סימן בידיו שאורך הסכין היה כ-35 ס"מ, ודחה את טענות הנאשם, כביכול הוא - המתלון - תקף עם סכין, ונפצע בעצמו אגב התגוננות הנאשם.
- המתלון שב והכחיש איומים על הנאשם, לרבות משלוח הודעות, מסרונים ו'פוסטים' בפייסבוק.
- הנאשם הטיח במתלון שהוא רצח אחר בשם נאור ואנס את הבחורה הנ"ל.

בהודעתו מיום 26.11.13 (נ/5), בגין החשדות נגדו, הוסיף המתלון ומסר:

1. לגבי האירוע, פרט המתלון ומסר שכשאביו פתח את הדלת, הוא הבחין בנאשם שבידו סכין, באמצעותה החל לדקור אותו. המתלון היה יחף ועם מגבת קטנה ביד, אותה שם על ראשו לאחר הדקירה הראשונה אך הנאשם הוציאה מידו. המתלון הסתובב והנאשם דקר אותו גם בשכמות. השכן יצא, הנאשם נמלט והמתלון רץ אחריו עד לחלון שמשקיף לחנייה. המתלון התקשר למשטרה, הגיעה ניידת ולקחו אותו לבית החולים. במענה לטענות הנאשם מפי החוקר, אמר המתלון שהיתה לו ביד סכין גילוח בלבד, ואם הנאשם נשרט, זה מהתגוננות המתלון.
2. המתלון הודה שוב שביום המקרה התקשר לבית משפחת הנאשם פעמיים, אך הכחיש התקשרויות נוספות או קללות. לדבריו, זכרונו מאותו יום מעומעם עקב האירוע והזריקות שקיבל בבית החולים, שטשטשו אותו.
3. במענה לשאלות החוקר, לעניין הנזקים שגרם בבית משפחת הנאשם לאחר ששוחרר מבית החולים, טען המתלון שאינו זוכר. גם כשמוקדן לו סרט ממצלמות האבטחה (נ/7), טוען המתלון שאינו יודע מדוע הגיע לשם ומדוע חיבל בתיבת הדואר וברכב. לדבריו, הוא עצמו "בהלם... אני מקווה שאין לי משהו בראש".

בעדותו בבית המשפט ביום 5.5.14, מסר המתלון:

1. שורש העניין בסכסוך על אותה בחורה, שהחל להידרדר עד איומים, כשהמתלון מקבל מאות שיחות טלפון לא מזהות.
2. את האירוע עצמו תיאר המתלון כפי שתיאר בהודעותיו, והציג צלקות תפירה בידו ובכתפו השמאליות. לדבריו, המרחק מחדר הרחצה בו התגלח אל הדלת הוא כשני מטרים, והמרחק מהמטבח אל הדלת הוא כעשרים מטרים.
3. הדירה נוקתה מהדם לאחר האירוע, על-ידי השכנים שרצו לחסוך מאמו את המראה המפחיד.
4. לגבי מהלך האירועים שלאחר מכן - הגעתו לבית משפחת הנאשם והפגיעה בתיבת הדואר - טען המתלון שאינו זוכר, אולי בשל הפגיעות באירוע ואולי בשל התרופות שקיבל בבית החולים.

בחקירתו הנגדית של המתלון עלו הנקודות הבאות:

1. המתלון שב ואישר, כבהודעותיו, שהוא נוטל תרופות אנטי-דיכאוניות ועובר טיפול גמילה מאלכוהול.
2. המתלון אישר, שהוא דרש מהנאשם לשלם לו חוב של 500 דולר, שקיבל ממנו. משהוצגו לו תדפיסים של מסרים בפיסבוק מכשנה קודם לאירוע (נ/1), ענה המתלון שהוא "לא חושב ששלחתי" וטען שאולי הנאשם, שיודע את הסיסמה שלו, זייף או שתל אותם.
3. המתלון אישר שביום האירוע, קודם למקרה, התקשר לבית משפחת הנאשם, דיבר עם הנאשם ועם אחיו, קילל ואמר שיפסיקו להתקשר אליו. המתלון הכחיש שדיבר בטלפון עם אם הנאשם.
4. המתלון לא היה בטוח אם היתה בידו סכין גילוח כשניגש לדלת, אך בכל מקרה היתה זו סכין "ג'ילט", שלא ניתן

לפצוע אתה.

5. המתלון הסביר כי בהודעתו הראשונה אמר שאורך הסכין 10 ס"מ ובעימות אמר שאורכה 35 ס"מ, כי בתחילה התכוון ללהב בלבד ולאחר מכן ללהב ולקת גם-יחד.
6. המתלון הכחיש שרץ אחרי הנאשם וטען כי אינו יכול פיזית לרוץ, אך משהוצגו לו דבריו במשטרה אמר שרק ירד בהליכה מספר מדרגות כדי לראות שהנאשם לא אורב למטה. לאחר מכן הסביר שהלך מהר לחלון המטבח.
7. המתלון עמד על-כך שאביו נפל כשהנאשם דחף את הדלת פנימה, והוא עזר לו לקום.
8. המתלון טען, שהודעתו הראשונה בבית החולים נגבתה ממנו בהשפעת תרופות וזריקות, אף שבגיליון הטיפול נרשם שסרב לזריקת טטנוס ולא מצוינות תרופות נוספות (ת/6).
9. לעניין מעשי החבלה בבית משפחת הנאשם, המשיך המתלון להכחיש ולטעון שאינו זוכר, אף שאישר שזיהה את עצמו בסרטון האבטחה. לדבריו, שכחה מסוג זה אירעה לו גם שנים קודם לכן בעקבות תאונה.

עדות השכן, מר מאיר גואטה:

1. העד שמע מדירתו קללות וצעקות מחדר המדרגות, בקול לא מוכר שאינו קולו של המתלון. העד פתח את דלת דירתו וראה את גבו של אדם שרץ במורד המדרגות ובידו סכין, שיערו שחור והוא לבוש קפושון שחור. במענה לשאלות הסניגור, אמר העד שראה להב, "שפיץ של משהו", אולי מברג ואולי מחזיק מפתחות.
2. העד ראה באותה עת את המתלון יוצא מדלת דירתו כש"כולו דם" ופצוע בחתכים בראשו ובחזהו, כשהוא מקלל ורוצה לפנות אחרי הנמלט. המתלון חזר לתוך הדירה (העד שיער שאביו משך אותו פנימה), ואז יצא שוב ורץ למטה. אז ראה העד שגם גבו של המתלון מכוסה בחציו בדם. למתלון לא היתה סכין וידיו היו ריקות.
3. המתלון חזר וסיפר שהנמלט הוא חבר ילדות שלו שדקר אותו בנקמה על סכסוך בגין בחורה. השכן הרגיע את המתלון ופנה לנקות את דירת המתלון מהדם, כדי שאם המתלון "לא תקבל התקף לב כשתחזור הביתה". המתלון פונה באמבולנס.
4. כשניקה העד את הדירה, ראה בחדרו של המתלון "סכין עם דם" - הכל היה עם דם, והעד לא ידע לומר אם להב הסכין היה מוכתם בדם.

גרסת אביו של המתלון, מר ע' ש':

בהודעתו מיום 21.11.13, שהוגשה בהסכמה (נ/8), מסר האב:

1. הנאשם צלצל בדלת שעה שהמתלון היה באמבטיה. האב פתח את הדלת והנאשם שאל איפה המתלון. המתלון אמר לאב לסגור את הדלת, הוחלפו עלבונות בין השניים ואז הנאשם שלף סכין והחל לדקור את האב והמתלון עד שברח.
2. האב הכחיש שהנאשם דחף אותו או שנפל על הרצפה, וכשהוא מעומת עם דברי המתלון, הוא טוען שיכול להיות, כי היתה 'המולה' והוא כבר לא זוכר.
3. האב הכחיש שהמתלון יצא מהדירה אחרי שהנאשם נמלט.
4. הנאשם מוכר לאב, כי בעבר נסע עם המתלון לארה"ב. על הסכסוך בין השניים נודע לו רק בעקבות המקרה.

נערך עימות בין אבי המתלון לבין הנאשם ביום 26.11.13 שעה 10:50 (ת/3):

1. האב הוסיף שהנאשם החל "לשחק במשהו" שהתברר כסכין, ובהמשך תיאר אותו כ"חפץ בלי ידית".
2. האב טען שנפצע בשתי ידיו מסכינו של הנאשם.

עדויות של האב לא תשמש לקביעת ממצא מפליל:

1. האב הגיע למתן עדות לאחר אירועי מוחי ואירוע לבבי. בחקירה הראשית חזר האב בקצרה על עיקרי גרסתו, וגם בתחילת החקירה הנגדית ענה לכאורה לעניין כשנשאל לפרטי המקרה. אלא, שבשלב מסוים הובהר כי קשה לסמוך על זכרוננו ודבריו של העד, שהחל למסור פרטים לא-אפשריים וסותרים. לכן הפסיק הסניגור את חקירתו הנגדית וגם התובעת הפסיקה חקירתה החוזרת.
2. בחלק הראשון של החקירה הנגדית אישר האב שהוא עמד בין הנאשם לבין המתלון וניסה להדוף את המתלון חזרה לתוך דירתם כדי להפריד בין השניים. את הפגיעה בזרת ידו ייחס האב לנאשם.
3. אופן עדותו של האב וחוסר האפשרות לחקירה נגדית של-ממש מחייבים זהירות בהתייחסות לעדות, ולפיכך לא יינתן לה כל משקל לחובת הנאשם.
4. אמרתיו של האב במשטרה, שעל חלקים מתוכן מבקש הסניגור להסתמך, הוגשו בהסכמה. לכן, יינתן להן משקל ככשרות לבסס ממצאים, אך זאת בזירות יתירה נוכח חוסר היכולת האמתית לאתגרן בחקירה נגדית.

גרסת הנאשם:

הודעתו של הנאשם נגבתה ביום 24.11.13 (ת/14), חמישה ימים לאחר האירוע ולאחר ששוחח עם הסניגור:

1. הנאשם פרט לבקשת החוקר את יחסיו עם המתלון ותאר כיצד הצטרף אליו בארה"ב. הנאשם טען שהמתלון רצח את מכרם המשותף נאור מלחי כשש שנים לפני המקרה דן, אך אז עוד לא היה בטוח בכך ולכן המשיך בקשר

אתו. אבי המתלון סייע למתלון להעלים את מעורבותו ברצח. בנוסף אנס המתלון את הבחורה הנ"ל "מול עיני" והפליל אישה אחרת שסירבה לשכב אתו. כך גילה הנאשם שהמתלון הוא "אלכוהוליסט נרקומן פסיכופט אנס רוצח אלים ומפלילן".

2. במענה לשאלה ישירה של החוקר, אמר הנאשם שהמתלון דרש ממנו 500 דולר, אך אלו לא הגיעו לו. הנאשם הכחיש שקיים בינו לבין המתלון סכסוך על בחורה.

3. המתלון פגע ברכב הנכים של אם הנאשם. משפחת הנאשם הגישה תלונה, שנסגרה.

4. ביום האירוע אחר הצהריים התקשר המתלון לבית משפחת הנאשם וכשענתה אמו לטלפון, גידף ואיים. המתלון המשיך להתקשר ולנתק מיד, וכן להשמיע איומים באוזני הוריו של הנאשם שענו לטלפון. הנאשם חייג למספר ממנו התקבלו השיחות וזיהה את קולו של המתלון. המתלון אמר לו שסגרו את התיק נגדו ואיים עליו שירצח את אמו כי הוא 'מלשן'.

5. הנאשם הלך אפוא לבדו לבית המתלון כדי לדבר אתו ועם אביו, להרגיע אותו ולשכנע אותו שאמו לא קשורה לעניין ושלא יערב אותה.

6. כשהגיע לדירה פתח האב את הדלת והמתלון עמד מאחוריו עם סכין בידו הימנית, מונפת מעל ראשו. במענה לתהייה ושאלה ישירה של החוקר אמר הנאשם שתחילה פתח האב את הדלת ובמהלך חילופי דברים ביניהם הגיח הנאשם עם הסכין מתוך הדירה. הנאשם לא ידע למסור תיאור של הסכין בשל מהירות האירוע.

7. המתלון ניסה לדקור את הנאשם, כשאביו ביניהם, מחזיק אותו ומנסה לדחפו חזרה לדירה. לנאשם "ידע באמנות לחימה של קרב מגע, שירתתי בגולני וצברתי ניסיון רב נגד סכינאות" וכך הצליח הנאשם להתגונן כשהוא מנסה להדוף את המתלון חזרה לדירה. כשהאב הצליח בכך, נמלט הנאשם בעוד המתלון צועק אחריו איומים.

8. על גוף הנאשם נצפו חבלות קלות - המטומה בזרוע ימין ושריטה-שפשוף בכתף השמאלית באורך של כשני ס"מ (תצלומים ת/15) - שלטענתו נגרמו לו במהלך האירוע ושהבחין בהן מאוחר יותר באותו ערב. לטענת הנאשם, שרט אותו המתלון בגבו בשעה שפנה להימלט.

9. את החבלות על גוף המתלון הסביר הנאשם באפשרות שהמתלון חבל בעצמו או נחבל במהלך התגוננותו של הנאשם, ואת החתך בידו של האב הסביר בהשתוללות המתלון. לדבריו, לא הבחין בחבלה על המתלון במהלך האירוע.

10. הנאשם לא שלל אפשרות שבמהלך ההתגוננות נגע בסכין.

11. לאחר המקרה נמלט הנאשם והתחבא אצל חבר, כי פחד שהמתלון יממש איומיו וירצח אותו. כיון שתלונה קודמת נגד המתלון נסגרה, לא מיהר הנאשם למשטרה מיד לאחר המקרה. כשנודע לו שהמשטרה מחפשת אחריו, ניגש למחרת היום לתחנה.

כאמור לעיל, נערך עימות בין המתלון לבין הנאשם ביום 24.11.13 שעה 20:29 (, ת/13, ת/13א):

הנאשם חזר על גרסתו. הפעם הוסיף שהסכין שהיתה בידי המתלונן היתה סכין מטבח. לדבריו, החבלות על גוף המתלונן נגרמו במהלך תקיפתו של הנאשם והתגוננות הנאשם מפניו, ואת החבלות על גבו גרם לעצמו או שביקש מאביו לגרום לו.

כאמור לעיל, ביום 26.11.13 נערך עימות בין הנאשם לבין אבי המתלונן (ת/3):

האב אמר שהנאשם צלצל בדלת וכשפתח, שאל היכן המתלונן והאב קרא לו. כשהגיע המתלונן, הנאשם "התחיל לשחק במשהו שהתברר שזה סכין". היה זה "חפץ בלי ידית", באמצעותו פצע הנאשם את המתלונן ואת האב, מספר פעמים. למתלונן לא היתה סכין.

הנאשם טען כלפי האב שהוא נוכל ושקרן, שחיפה על המתלונן לאחר שחנק את נאור בשנתו, ועוד.

הנאשם אמר שהגיע לדירה כדי לשוחח עם האב, שידבר עם המתלונן שיפסיק להטריד את משפחתו. עודם מדברים, והמתלונן יצא עם סכין בידו והחל לדקור את הנאשם כשהאב ביניהם בפתח הדלת, מנסה לדחוף את המתלונן חזרה פנימה. הנאשם הדף את מכות הסכין, ולא ראה שהמתלונן או האב נפגעו. הנאשם הכחיש שהגיע לדירה עם סכין.

הנאשם מסר עדותו בבית המשפט ביום 16.12.14:

1. הנאשם חזר על האשמותיו כלפי המתלונן, והפעם חידש והוסיף שהנאשם תקף גם אותו ואף איים עליו ש"יקבל כדור", בזמן שהותם בארה"ב.
2. הנאשם חזר על גרסתו כפי שפרט בהודעתו ואף הוסיף שהמתלונן היה שיכור מאוד, נדף ממנו ריח אלכוהול חזק מאוד והוא היה איטי בתנועותיו. הנאשם טען כי לא יכול היה לברוח מהמקום לפני שאבי המתלונן הצליח לדחוף את בנו חזרה לדירה, כי אם היה מסובב את גבו למתלונן, היה נדקר.

דיון ומסקנות:

1. אפתח ואומר שמידת האמון שניתן לרחוש למתלונן היא נמוכה ביותר:

א. המתלונן שיקר בבירור בכל הנוגע להכחשת ההתקשרויות החוזרות לבית משפחתו של הנאשם, כפי שמוכיח הפלט נ/12. המתלונן התקשר לבית הנאשם אפילו במרווח הזמן הקצרצר שבין שיחתו למוקד המשטרה (19:01) לבין הגעת השוטרים (19:04) ואף לאחר מכן, בסך הכל 23 שיחות בין 17:44 לבין 21:45;

ב. אישיותו של המתלונן, הלוקה בנפשו, לא היתה לבדה מצדיקה פקפוק במהימנותו. אלא שלכך מצטרפים שימוש באלכוהול, סמים ותרופות, ועד-כדי טענת המתלונן שאיננו זוכר

את השתוללותו המתועדת והנזקים שגרם ביום האירוע. בין אם המתלונן נתון להתקפי זעם הנמחקים מזיכרונו, ובין אם שיקר ולמעשה הוא זוכר את המקרה - קשה לתת בו אמון;

ג. המתלונן אף שיקר כשהכחיש איומים על הנאשם באמצעות הפיסבוק, לנוכח הפלטים 1/נ, 9/נ ועדותו של עד ההגנה משה דבח שאף לא אותגרה בחקירה נגדית;

2. גם הנאשם לא זכה באמוני כלל וכלל:

א. הנאשם נמלט מהמקום והסתתר, מעשה עבריו, ואיני מקבל את גרסתו לפיה לא היה בקשר עם משפחתו ולא ידע שהמשטרה מחפשת אחריו;

ב. הנאשם האשים את המתלונן בהאשמות נוראות ודרמטיות, ברצח ובאונס, כשהתיאורים הולכים ומחמירים מהזדמנות להזדמנות, ללא כל בסיס ממשי, וכשהנאשם עצמו הודה שההבנה בדבר "הרצח" בשלה בו לאחר האירוע דן;

ג. הנאשם חידש בעדותו האשמה נוספת, רלוונטית ביותר, ולפיה המתלונן תקף אותו ואיים עליו ברצח בהיותם בארה"ב. לא ברור, מדוע האשמה זו לא נזכרה עד שלב כה מאוחר;

ד. טענה נוספת שחידש הנאשם בעדותו, אף היא לכאורה רלוונטית ביותר, היא טענת שכרותו של המתלונן בעת האירוע. טענה זו לא נזכרה בגרסאותיו במשטרה, והמתלונן כלל לא עומת אתה בחקירתו הנגדית. מדובר אפוא בגרסה כבושה. גרסה זו נסתרת כליל מעצם העובדה, שהן השוטר גנון והן צוות בית החולים לא הבחינו בכל סימן לשכרות המתלונן או לנוכחות אלכוהול, אחרת היו מציינים ענין זה;

ה. לא ברור כלל ההיגיון בטענת הנאשם, כביכול הגיע לדירת המתלונן כדי לבקש את התערבותו המרגיעה של אבי המתלונן - כשהוא מייחס לאב סיוע "רצח", לצד מעשי נוכלות ונבלה מסוגים שונים;

ו. טענת הנאשם, כביכול הגיע לדירת המתלונן לשם השכנת שלום, אינה מתיישבת עם עדות השכן ששמע אותו צועק ומקלל;

3. עם-זאת, בעניינינו ראיות אובייקטיביות שאינן במחלוקת, המאפשרות לקבוע ממצאים מוצקים:

א. הפציעות שנפצע המתלונן, לרבות בשכמה השמאלית, נצפו מיד לאחר האירוע הן על-ידי השכן גואטה והן על-ידי השוטר גנון. למעשה, השכן ראה את תוצאת הדקירה בגב בעת האירוע עצמו. לא ייתכן שהמתלונן הספיק לפצוע עצמו כדי לחזק תלונתו, והפציעות בשכמה נמצאות במיקום שאיננו אפשרי לחבלה עצמית;

ב. החבלות בשכמה ובחזה, לפי מיקומן, אינן יכולות להתיישב עם פגיעות-עצמיות אגב תקיפת הנאשם והתגוננותו;

ג. השוטר גנון סרק את הדירה בכוונה לאתר סכין, ולא מצא. השכן העיד כי ראה סכין בחדרו של המתלונן מיד לאחר האירוע, אך העניין מתמיה - כיצד זה לא מצא השוטר את הסכין בסריקתו? מדוע השכן, המקובל על הצדדים כאובייקטיבי, שסייע לשוטר ומסר לו תצלומים של הזירה, לא סיפר לו על הסכין? נראה אפוא, כי מדובר בטעות. ואפילו אין הדבר כך, ואכן היתה סכין מגואלת בדם בדירה לאחר האירוע, אין בעדות זו כדי למקמה ביד המתלונן, לנוכח יתר הראיות האובייקטיביות ודברי השכן עצמו[3];

ד. השכן ראה את הנאשם נמלט ובידו חפץ. בחקירתו הנגדית לא היה השכן בטוח עוד בטיבו של החפץ, אך לנוכח כלל הראיות קל להגיע למסקנה שהתרשמותו הראשונה של העד, לפיה מדובר בסכין - היא הנכונה. מדובר באירוע מהיר ומחריד, וברור מדוע האב והשכן לא יכלו לתאר במדויק את מהותו של החפץ;

ה. ראיות אלו מכחישות את גרסת הנאשם ומאמתות את גרסת המתלונן לגבי האירוע עצמו;

4. עוד אני קובע כממצא עובדתי, כי המתלונן הטריד טלפונית את משפחת הנאשם ואיים עליו ועל בני משפחתו, גם ביום האירוע קודם להתרחשות האירוע. למעשה, לפי הודעת אמו של הנאשם, הנאשם הפסיק מעיסוקו - לקלח את אמו הנכה - ויצא את הבית בתגובה לשיחת הטרדה או איום של המתלונן (נ/11, ש' 25-26 ו-61-64).

5. הנאשם אינו מכחיש כי הגיע לדירת המתלונן וכי התפתח עימות אלים. לנוכח טיב הפציעות של המתלונן ומיקומן על גופו, אני קובע כי היה זה הנאשם שתקף את המתלונן וגרם לו פציעות אלה, באמצעות סכין שהביא עמו. במהלך האירוע, נפגע גם אבי המתלונן מהסכין בה אחז הנאשם.

6. התגרויותיו ואיומיו של המתלונן, רעים וחמורים כשהיו, לא הצדיקו בשום פנים ואופן את הגעת הנאשם לבית המתלונן ואת תקיפתו בסכין.

סוף-דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחדות לו בכתב האישום:

א. פציעה כשהעברין מזויין, לפי סעיף 335(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ב. החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק הנ"ל;

ניתנה היום, י"ג בניסן תשע"ה, 2 באפריל 2015, במעמד הצדדים.

[1] עניין זה נלמד מעדויות עדים, מסרט אבטחה ולמעשה גם מאי-הכחשה של המתלונן, שזיהה עצמו בסרט;

[2] תצלומים אלו לא נמצאו בחומר שהוגש ולא אותרו, גם לאחר פנייה ביוזמת בית המשפט;

[3] גם האב בעדותו סיפר שהשכן מצא סכין (פרט שלא נזכר בחקירתו ובעימות), אך ציין שהסכין היתה עם הדם של המתלונן ושלל אפשרות שהמתלונן השתמש בה באירוע. אין הצדקה ואפשרות לפלג אמרה זו של האב, ובפרט לנוכח עדותו המבולבלת ומלאת הסתירות העצמיות. עוד יצוין, כי עדות האב נמסרה חודשים לאחר עדותו של השכן בבית המשפט ואינני שולל 'זליגה' של הדברים על-ידי המתלונן עצמו שנכח בכל הדיונים וספק אם נרתע מהעברת מידע לאב;